

Последњих недеља се за Запад, посебно за САД, ситуација у свету није баш најповољније развијала. По Америци су се проваљале најјаче од почетка 21. века протестне демонстрације; уз захтеве социјално-економског плана зазвучале су пароле „ Доле диктатура олигархије!“.

Протести у земљама Северне Африке и Блиског Истока су добили антиамеричку обојеност. Долар се клати на самој ивици, спољни дуг Америке се попео изнад највиших облака, стручњаци прогнозирају нови степен кризе, а поверење у Барака Обаму и његову администрацију се скотрљало на опасно низак ниво.

Ништа боља ситуација није ни код америчких савезника у Европи. Шпанија, Грчка, Португал и Италија су дошли на границу банкрота; све су јачи протести против агресије на Либију; расте незадовољство изазвано реком избеглица; социјално-економским проблемима се придружује међуетничка напрегнутост; шенгенски простор пуца по свим шавовима.

За САД и Европу заједничко постаје неразумевање циљева рата у Авганистану од стране светске заједнице. Упали су, као, да би ухватили Осаму Бин-Ладена који се мудро досетио, док је седео у пустињи Тора-Бора, да 11. септембра 2001. године изврши терористички акт у САД. Од тада је прошло скоро пуних 10 година, а друштву нема да се саопшти било шта, осим обавештења о погибији војних лица из НАТО и о убиствима мирних Авганистанаца. Истина – има - проток дроге је за то време порастао много десетина пута. А још – убијени су син и малолетни унуци Моамера Гадафија. Па - по чему се то, у овом случају, НАТО разликује од Хитлерових СС снага, од тајних друштава која врше ритуална убиства? Или је то, можда, одјек „холокауста“, на који су тужне успомене обнављане баш на дан када је извршен нацистички обрачун са породицом либијског лидера?

Убиства деце се не могу ничим оправдати, убице не може да оправда никаква лаж. Не само Арапи, већ се и Европљани питају: по чему се, онда, **оваква** демократија разликује од нацизма? Да није по томе, што су хитлеровци децу убијали у гасним коморама, а НАТО – ракетама? Да би се извукли испод терета „незгодних“ питања, избачен је

добитни цокер, који ЦИА одавно чува – верни Осама Бин-Ладен...

Ако се погледа његова обавештајна биографија – Осама се појављивао на сцени сваки пут када је то затребало интересима „глобалне над-државе“. Осама се први пут појавио у децембру 1979. године, када је совјетска војска ушла у Авганистан. Совјетски упад је нанео непланирани ударац плановима САД, чије је извршење било започето 1977. године, после посете Авганистану Х. Кисинџера, државног секретара САД. У току те посете Кисинџер се срео са будућим иницијаторима авганистанске револуције 1978. године и њеним призивачима. До првог неуспеха Вашингтона је дошло када су револуционари одбили да за свог вођу изаберу Хафиза Амина, који је представљао амерички избор. Док се дискутовало о кандидатурама испоставило се да је ЦИА заврбовала Амина још у време његовог школовања у САД и, колико год да је он убеђивао своје ратне другове да је прекинуо са Американцима, њему није поверовано. Међутим, крајем 1979. године Амин је, пошто је извршио преврат и лично задавио Таракија, вођу револуције, дошао на власт и започео са унапред испланираним убијањем људи, који су желели сарадњу са СССР-ом. Улазак совјетске армије у децембру 1979. године је ситуацију вратио, и при том је Амин убијен.

Тада је ЦИА, заједно са Обавештајном службом Пакистана (ИСИ) прибегла услугама Бин Ладена, наследника крупног сауди-арабијског бизнисмена, чији се бизнис тесно преплитао са породицом Буша-сениора.

ЦИА је поставила свом агенту следећи задатак: да мобилише снаге радикалног ислама за оружану борбу против совјетске армије у Авганистану. Бин-Ладену су додељени амерички инструктори, Обавештајна служба Пакистана је давала борце, од којих је један део представљао војнике пакистанске армије. Тако је створен мит о „терористи Но 1“...А затим је дошло до серије разбацаних у времену терористичких аката, при чему је сваки оправдавао линију САД која се бори са међународним тероризмом...

Овде треба да се направи дигресија. Наравно да није све терористичке акте вршила Ал-Каида, али су ипак сви приписивани њој, јер је тако стваран злослутни лик глобалног „исламског тероризма“.

Када је 2001. године пукла америчка економија и потамнео (због жестоког обрачуна са Југославијом) имиџ САД као браника демократије, када се заострило неслагање између система међународног права, који је створен у време равнотеже снага, и америчког

монополизма, Осама је поново затребао Америци ради решавања новог глобалистичког задатка – ради широке акције која ће изазвати шок у америчком друштву и на тај га начин смирити, и – најважније – променити читав систем међународне безбедности тако што ће америчкој агресији ма где да се она деси дати изглед законитости и сврсисходности.

И опет је, као и 1979. године, муслиману Бин-Ладену додељена улога призивача дивљачи – организатора огромне терористичке операције, која ће се састојати из више корака, и за коју је потребна изузетна усаглашеност и агентурно улажење у десетине америчких служби, што је било апсолутно немогуће урадити из авганистанске Тора-Боре, у којој нема ама баш никаквих веза. Ма, да оставимо ту пећину на миру. Посао је завршен: већина Американаца је поверовала у читаву ту ужасну бајку, америчко друштво се, пошто је 11. септембра 2001. године платило са неколико хиљада живота, чврсто сплело око своје владе, светска заједница је Вашингтону дала индულгенцију за будућа међународна разбојништва.

После 11. септембра 2001. године, пошто је приљежно приказао своје учешће у главном догађају тек започетог века, Осама Бин-Ладен је заслужио мир, који су му његови амерички босови и омогућили. Међутим, време је прошло, и Осама је поново затребао америчким газдама – сада, већ – очигледно – последњи пут. Да није дошло до на брзину организованог убиства „терористе Но 1“, масмедији читавог света би за главну тему узели окрутан обрачун са сином и унуцима Моамера Гадафија – злочине, иза којих светлуцају сенке САД и НАТО.

(Фонд стратешке културе)